

L'AGAPITU

QUINZENAL DE FESTA I GALANIA

Número solt 15 cèntims

De venda a càrrec Canet

AVÍS

La conferència què havia de tenir lloc aquesta nit a la Biblioteca Popular a càrrec del eminent Doctor Bartomeu Sistacs i amb el tema «L'art de no estar mai malalt» no podrà celebrar-se per causa de què el distingit conferenciant es troba bastant delicat de salut.

Ho lamentem.

DESPRÉS DEL PRIMER

Una vegada era un rei... no! dic malament. Una vegada era un emperador... tampoc, no era cap emperador. Una vegada era un gran capitá..., no, no i no! no era un gran capitá. Doncs qui era? ah! si, una vegada era un nen, un nen que havia vingut al mon carregat de bones intencions i excel·lents sentiments.

Els seus pares eren francs i rectes, grans optimistes i sense ombra de malícia. Quan tingueren la criatura als braços, es vegeren voltats de la família, que des de aquell moment els ajudaria tota a fer-la créixer i a fer-la viure bé i honestament.

Elegiren padrins i es feu el bateig. Li posaren L'AGAPITU, nom d'humor, perquè el nano prometia ser divertit.

Doncs bé: no obstant la bona intenció i l'ànima tendre del recent nascut, quan aquest digué les primeres paraules encare n'hi hagué que s'enfadaren. Perqué? Perqué l'havien prés per un irònic de mala fe, per un sátir, per un burleta, equivocant-se de mig a mig.

L'AGAPITU digué coses inofensives, justes, i abans que tot sense cap ànim de fer pujar la mosca al nas ni al cap de la majoria Nacionalista Republicana.

Perqué doncs n'hi hagué no obstant que s'hi empiparen?

Perqué no l'havien comprés, perquè el jutjaven fruit i reparició de certs altres, que abans que ell havien sortit parlant sense cap mirament ni respecte.

L'AGAPITU, abans que tot és sincer en els seus elogis i benévol en les seves menudes censures; perquè si la persona elogiada no en fos digne, no en parlaria i si fos censurable, mai li diria res per a mortificar-la i ferir-la en qualsevol sentiment íntim que tots tenim i ens apreciem mes. Sobretot tractant-se del sexe bell.

I els que no hi creguin en aquesta simpatia que sent per tothom, que s'examinin ells mateixos i veurán com comencen per odiar a mitja humanitat.

FACÈCIES

L'AMOR D'ELLES

En l'ambient de silenci i de misteri, la cambra d'Eulàlia tenia una claror somorta de tarda estival, que's filtrava per les persianes ondulant de marinada.

Ella entrà pausadament, tancant la porta amb un gest de lassitud infinita, i deixant-se caurer sobre el seu llit de noia, que es destacava de blanc dins la penombra.

I pensà vagament, i recordà baix el pés del dolor...

Del defora en venia un murmuri de vida, com el zumzeig del món que s'agita, i preté lluitar cada dia contra la fatalitat implacable.

Les acícies del carrer amb les seves fulles a frec de balcó, deien la cançó imperceptible i l'aire que les feia estremir es semblava plànyer dolçament.

...En caurer la tarda, Eulàlia es deixondí, poc a poc, com si tornés en somni de molt lluny, d'allà lluny, del buid mateix de la mort... I llevant-se com una ombra es dirigí cap a la taula on de costum cosia en les hores seves. Del seu pit en va treure la cadeneta d'argent que portava la clau del calaix clandestí i en el qual hi guardava el seu secret de l'ànima i de felicitat...

Al obrir-lo, les seves mans tremoloses s'hi enfonsareu neguitosament.

Primer en prengué el paquet de les cartes, que ella tant bé havia lligat amb aquell llaç blau en els dies de joia que no tornarien. Volgué rellegir-ne una, mes resistí a la temptació per temença al sofriment major. Les recontà de nou i contemplant-les, una llàgrima li relliscà cara avall, per la galta suau fins als llavis que en sentiren tota l'amargor...

Despres hi trobà el clavell sec que per Santa-Creu li havia prés de la solapa tot festejant passeig avall;... i el mocador de seda amb les seves inicials... i els altres petits records que ella guardava furtivament i adorava cada dia.

I are ell, l'ingrat i el fals, que havia fingit un amor hipòcrit li demanava tot aixó i l'abandonava a l'oblid. Fins li havien dit qu'entre els companys s'en reia....

Recordá de nou el primer esguard. la primera paraula d'amor, la primera sensació del seu cor jove, les passejades de set a vuit, els juraments, les promeses, el petó furtiu de l'escaleta en el vespre emplugit... I are rès; totes les il·lusions qu'ella s'havia forjat, tots els anhels de felicitat i d'amor qu'ell li deia sentir, havien caigut com un castell de cartes, com una fulla morta, perquè a n'ell li havia passat la fantasia.

Li deia desenganyant-la en la carta crudel: «..No seríem feliços, val millor que cadascú faci la seva ruta...» ;Que poc li costava dir aixó si no l'havia estimada mai!

Eulàlia tancà el calaix, i com una autómata, com hinoptitzada pel sofriment, feu el paquet de tot lo que calfa retornar-li i en haguen-lo clos hi escrigué l'adreça: Senyor N. N. Ciutat.

L'amiga li portaria.

Aleshores s'agenollá, davant la Verge que en el capçal del llit semblava compadir-la, amb els seus ulls serens de blau firmament, i en el plor sobtat, al comprendre tota la força de la realitat desesperant, li resá com una martre perquè sentia que el seu cor finia en el desengany, i no viuria jamai per estimar ningú mes, sinó per a sofrir visquent fins al dia de la seva desaparició sota els ciprés de punxes oscil·lants, grogues de sol...

JORDI BEL.

N, de la R.—Els llegidors que son vius ja deuen haver notat que Jordi Bel es el seny de la casa. Als que no ho son tant, els hi direm que si avui l'autor de les Facècies está tan tètric, es perquè te un ull de poll que li fa veurer la padrina. a més de que de tant en tant la xicota li fuig d'estudí.

¡Pobre BEL! perdonint-li la tragèdia.

Agraim de debó la salutació de corresposta que ens ha fet tota la prempsa figuerenca amb una excepció.

Naturalment, als que no ens han saludat, no els hi hem d'agrair res.

ESPURNES

¡Tarariiiiift!

Toc d'atenció i amagueu les criatures.

Han arribat els estudiants com les aurenets, portant una ratxa d'animació i optimisme.

L'un, *sobresaliente*, l'altre, *notable*, l'altre, *aprobado* i l'altre... amb allò que porta Sant Roc en el bastó, tots han dut els seus bagatges i les seves il·lusions cap a la llar.

Nosaltres sabem de moltes noies que'ls esperaven ansioses; nosaltres sabem de molts cors que sospiraven d'enyorament. ¡No sofriu més ni netes desitjoses del seu retorn! Ja són aquí!

I are, escolteu-los vora vostre, tot ramblejant, mentres us expliquen les seves gestes de l'Universitat de la dispesa, del cine, i de per tot. Però de tot això, cregueu s'en només la meitat de la meitat, sobretot si us parlen d'amor amb aquella postica pronunciació barcelonina.

Ahir mateix en varem sentir un, que totjust fa un any que hi estudia i ja deia:

—*Yo? I ara! si els tomàquets amb llengüet els portava a la tartrana!*

☞

Oi, Pilar N. v. t, simpàtica Pilar N. v. t, que no t'enutjaràs si et diem maca? No facis com una teva amigueta que sabem ens odia perquè li varem dir en autèntica sinceritat.

Tu acabes de manifestar-te com una estrella nova, en mitg de la magnífica constel·lació de noies figuerenques, i la teva aparició recent, fou per nosaltres un aconeteixement.

Tu et mostres tal com ets, i tal com veritablement deu ser la primeríssima joventut: joiosa e ingènua sense dissimul ni «poses» cinematogràfiques com ho fan d'altres.

Per això sobretot t'admirem, perquè ets clara i franca en el gest i en la paraula, i perquè en tu no hi té lloc lo fictici, que tan malmet la simpatia de les noieta posturajants.

.....
*Quan un home té rahó
 o diu que si o diu que no.*

SHAKESPEARE.

.....
 En S. b. r. s és molt cèlebre; tan cèlebre, que no volem passar sense contar una de les seves millors anècdotes.

Era per Santa Creu, a la nit i al Cassino. El ball batia el seu plè. Ells i elles, la cara enrogida, el mocador a les mans, parlaven, miraven, reien, sofrien, disfrutaven segons cadascú.

En S. b. r. s vagaba esmaperdut per aquell mar de moviment.

—Què busques S. b. r. s?

Ell no contestà, dirigint-se ràpidament cap a una noia forastera que reposava en un d'aquells seients tapiçats. I li digué mirant per sobre les ulleres:

—Senyoreta, vol fer el favor...

—Ai jove, ja els tinc tots compromesos.

—Però...

—No jove, és inútil, els ballo tots.

—Es que...

—No li dic que no? doncs no insisteixi.

Aleshores en S. b. r. s amb veu blanca i ulls suplicants, li implorà:

—Per Deu, senyoreta, és pel meu pobre barret. Vostè hi està assentada a sobre.

☞

En els quinze minuts de descans que es fan en el «Cine-Jardí», hem conegut també l'arribada de l'istiu.

Are, ja no cal reduir-nos al passeig interior, les portes del jardí s'han obert de bat a bat, i tothom surt a cercar-hi la fresca i els minuts de placidesa.

Les parelles amorosides hi cerquen ademés l'ombra fosca dels camins arrecerats sota el cap verdós dels arbres silenciosos qu'ofeguen les paraules i donen aire de pel·lícula al idil·li nocturn d'entracte.

L'altre diumenge, ens intrigà una ombra blanca que darrera uns arbustes del «parterre» ens ofería la seva silueta. Nosaltres discretament espiàrem; i aguditzant la vista per entre el vel de fulles, varem veure una noia sola, qu'esfullava quedament amb els seus dits indecisos, una margarida totjust collida de la planta abundosa.

Si-No-Si-No... i els pètals blancs queien com llàgrimes de lluna, arrencats per la jove inquieta que fiava el seu destí a la flor d'un jardí de cine.

I en caure l'últim pètal digué: NO!

Però nosaltres diguem: Sí! amb tota la seguretat que ens en donen les proves.

Si, Maria, si, que l'estima l'Antonio.

Que el mohí deliciós de malhumor, que feu vostè amb els llavis al sentir la contesta enganadora de la margarida en desapareixi promptament, amb l'evidència del amor profund qu'ell li té i del qual nosaltres li en assegurem la indubtable existència.

I a propòsit ¿es recorda d'aquell «cuplet»? que diu:

Ai Antonet del meu cor
 pessigolles del amor...

.....
*Dones, flors, música, ocells,
 Quèntos nous, romanços vells.*

A. LERROUX.

.....

Un grapat de xamoses noies, penjades a la parret, us estan mirant, jove incaut, que festejeu darrera la porta de l'escala de càn Tort el fotògraf, per nò ser vist.

Aneu amb compte, que els retrats també parlen, sobretot si son del gènere femení que és un gènere que ni retratat calla.

Elles ens han dit moltes coses de la seva contemplació; però per nosaltres no quedeu pas i aneu fent sense compliments ni temença, que per la nosta part ningú en sabrà ni piu de les seves confidències.

Muts i a la gàbia. Que en anglés vol dir «chitón».

Salud, graciosa i bonica Salud, que tens un oncle que et diu «Salutinas» i s'està a la Placeta, no ho diguis més que nosaltressomuns «criticons».

L'AGAPITU no critica, ell solament comenta, i ho fa sense intent de molestar, però si d'intrigar una mica a les nenes que com tu, ignoren que tenim agents secrets i afiliats per tot, que ens entenen de tot i ho saben tot com la Revista Pathé.

—«Ai, si m'hi possessin a mi!»—vares dir tu amb gentil amenaça.

Doncs ja hi ets.

I are no ens en guardis rancúnia, perquè mira, t'ho direm a cau d'orella: «A L'AGAPITU, només hi posen les noies que saben, com tu, ser simpàtiques de totes veres».

*Si la dona té parents
Amaneix escuradents.*

LLOYD GEORGE.

Aquella noia de la Plaça que ven gènere d'Escocia i passeja amb un del art del embrague, ja no's deu recordar que n'hi ha un altre en el món, que també pensa en ella i que sospira tot fent aquells utensilis domèstics dels quals en té la especialitat.

Quan els castellans troben algú que els hi dona la llauna li diuen; «todo esto es coba». Per això nosaltres no volem dir res més perquè si seguim donant la llauna a l'encisant moreneta, sortiria també allò de «es coba», i nosaltres no volem tormentar més el cor del jove, actual acompanyant,

Sabem positivament, que un taller de modistes dels importants de Figueres, té organitzada per dintre pocs dies una excursió a la qual hi pendran part la «senyora mestressa», les alumnes i les antigues alumnes del mateix.

Per la reserva amb que ho porten, no hem pogut arribar a l'averiguació del punt d'anada. Pe-

rò sigui allà on sigui, L'AGAPITU hi serà i en donarà bona ressenya.

LA MUSA AUSTERA

L'ENVEJADA

Pel carrer, dematí, passava l'altre dia la modisteta Amalia anant s'en al trevall, roja com un cascall

i'l cor plè d'alegria.

Sota la Rambla un minyonet jove i guapet

li havia fet la barretada...

—«Ai, qu'ès guapo! Aquet m'agrada!

Es posava, i boca badada

ja veia el seu casament fet.

En el taller, jamai callava.

—«Haguessiu vist com m'esguardava!

«Com m'ha mirat de fit a fit!

«Aquet noi de fe'l pès m'acaba...

«Crec que serà un bon partit...

«Quin ull viu! i quina mirada...!

La seva amiga, una endolada,

vegent-la aixís tant ennaigada

li responia: «Tingues pit

«l'amiga, ja'l veurem anit!»

A la nit no'l van pas veure...

i no obstant, com ho podeu creure,

no per falta d'haver buscat

per tots els recons de la vila,

per els entorns del Mercat

a la Rambla, a la Plaça del Blat

i fins cap al rec de la Sila...!

—«Veus, noia, no has envistat»

li deia l'altre... i ella reia...

i tot guinyant, poc a poc, li feia:

—«Vès, si li hagués dit, ja m'hagués esperat!»

De bon matí, a l'endemà,

mirall davant i pinta en mà,

amb traça i gust ja s'en cienxina;

s'escarpeix, s'unta, s'enfarina,

i a falta d'oli «brillantina»

s'empega el cap d'oli romà!

Com el diumengeç s'es mudada

i pels carrers fa un goig d'aubada.

Du 'l cor content en la mirada...

Tot caminant, troba l'amiga

—«Ai, se li posa, ai pró, que'm triga

«de parlar-li. El trobarèm

«per baix la Rambla. Vina, anem...

«quan passarà l'aturarem»

Vetaloquí al cap d'un instant

que passa amb una altra xicota

i del braç la va acompanyant.

—«Com!... que vol dir!... el descarat!»

crida la noia «m'ha enganyat!»

«i quina formalitat!»

—«Ara, ara... aqueixa es bona...!

«es aquet qu'havies triat?»

li respon l'altra, «es un casat!

«no veus qu'és la seva dona?»

Al taller de la modisteta,
quan ho van sapiguer van riure de debó;
i encare al recordar la treta
li solen dir amb gran brometa:
—«Menja pometes de pastó». (1)

MORAL

Sempre avans d'envejar-vos d'un noi que us vagi bé
Ninetes, demaneu si es casat o solter.

C. G.

DE SOCIETAT

(Al dir de la pentinadora)

Hem tingut uns quants dies a Figueres, la for-
mosa Rafela del Port-de-la-Selva, qu'està de cai-
xera en un gran magatzem de Barcelona «sito»
en la Plaça d'Urquinaona.

Cel·lebrariem que la seva estada entre nosal-
tres li hagi provat de la millor manera, lo que de
debó li desitjem.

ZZ

De Paris hà vingut a passar una temporada,
la captivant Mercedes que junt amb la seva ami-
ga Catalina fan una de les parelles femenines
mes atraients de Figueres.

La Mercedes ens ha desorientat sobretot per
la multitud de «toilettes» que li hem vist portar
en els pocs dies qu'es troba aquí, i quasi sempre
diferentes.

No obstant, recordem en particular entre totes:
un blau, un gris, un marró, un «beige», un blanc...
que ens han plagut extraordinàriament.

Alabem el bon gust de la simpàtica «pari-
sienne», al ensemps que li donem la nostra afec-
tuosa benvinguda.

ZZ

Tal com anunciàrem en el nombre passat, el
dia 11 del corrent tingué lloc la unió davant de
Deu i davant dels homes, de la gentil parella
X.tel.-del R..

La manca d'espai ens priva d'ocupar-nos amb
extensió de l'aconteixement. Ens limitarem a dir,
que fou animadíssim, assistint-hi els bons amics
que ja detallàvem en la ressenya del comiat de
solter, i d'altres que «sentimos no recordar» com
diuen els cronistes de societat «bien».

Una veu ens ha dit, qu'era tanta l'emoció del
nuvi al moment d'anar cap a l'Església, que tin-
gué d'entrar ràpidament a «La Criolla» e ingerir
dos matons reconfortants.

Gràcies a n'ells la cerimònia es desenrotllà
sens defallir.

Felicitem la casa Pujol per l'èxit obtingut.

L'enhorabona, amics (are va pels casats) i que
el nou estat vos sigui ben fèrtil en alegries i ben-
haurança.

ZZ

Siguent el dia 24 del corrent Sant Joan i el 29
Sant Pere, desde aqueixes columnes enviem la
mes efusiva felicitació a tots i a totes les que en
aqueixos dies cel·lebrin el Sant.

(1) Les pometes de pastor curen del ennaigament.

Joans i Joanetes, Peres i Peretes, que per
molts anys poguem ser companys.

LLUIS TAFANER.

En el cementiri de Girona hi varem llegir el
següent epitafi:

*El teu nom era Maria
Nom de la Mare de Deu
I sempre em sabrà greu
De no haverte fet retratar.*

SPORTIVES

—Ahon irèm maca?

—Al Emporium.

—De cap manera, filla, jo no hi vaig pels ca-
fés.—Però no siguis tonta, dona, si vull dir al
camp de futbol del club de la Catequística.

—Ah! i qué hi fan?

—Que no ho sabs? Mare de Deu! que n'estàs
poc d'enterada! Fan un gran partit. Hi ha en Vi-
nyals, en Lobet, en Blanco! Son mes guapos!
han vingut per a reforçar l'equip d'aquí.

—I d'on son aquets?

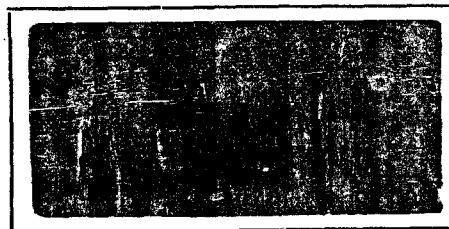
—Del «Barcelona».

—Anemhi, corra, anemhi. Ai, filla, jugadors
del «Barcelona»! I com son?

—Miral l'un es alt i mes simpàtic! L'altre es...

No vaig volguer sentir rès més, i cap al camp
del Emporium falta gent.M'en vaig endur la màquina de retratar, per
a fer com els cronistes de la «Jornada» la meva
informació gràfica.Per cert que vaig obtenir una fotografia mag-
nífica, d'un moment interessantíssim del partit,
que m'ha merescut els honors de la seva publica-
ció i la propina d'un caliquenyó a mes del bene-
fici líquid (un barrejat), que cobro per ressenya
quinzenal.Estic segur que al veure-la, en Verdaguer es
fumarà d'enveja.El camp de la Torra tenia l'aspecte de les
grans diades, i el públic el de les grans soleiades.

Aquet s'estava tot desat, en l'ombra hospita-

(Fot. Kik off)

Emocionant moment del partit de
foot-ball Emporium-Maria de Vich.N. de la R.—Per a fruitar ben bé de
l'efecte d'aquesta foto excepcional,
mireu-la a contra-llum.

laria d'aquell mince troç de pared que hi ha al
cap de tot, i on jo també vaig amparar-me del
furiós raig de sol que queia pitjor que un raig de
cosses.

Mai, com aleshores, m'havia sentit tant en-

ternit d'agraïment per l'obra dels paletes, aquets benemèrits benefactors de la humanitat, que fan la festa per Sant Antoni, i que quasi sempre a dalt de les bastides, s'exposen per nosaltres a morir de vellesa quan passen dels vuitanta anys.

En quant al partit poca cosa podré dir-ne i ja em perdonarán. Davant meu, hi tenia tres escots amb tres clatells que, bueno! riguin-se de la crema a la vainilla i del descobriment de les Amèriques per Cristófol Colón (A. C. S.)

Pero nenes, nenes exhuberants, ¿qu'era tornar el vostre pare?

No vull dir-ne els noms, perquè soc molt egoista i no vull revelar-ne el secret. Però creguin que...

Ah! l'Emporium jogá contra la simpática Maria Ausá, de Vich, i aquesta perdé per 5 a 0.

La veritat, a mi no m'estranya, perquè tan incompatibles son: un piano de cúa amb una pipa d'ámbar, com el jugar a futbol amb el fer llançonics segons en té la fama la ciutat mare, del equip de la Maria.

KICK-OFF.

De València estant

Cap a València sortí l'equip de la Unió, i en el mateix tren, el nostre enviat especial Mr. Broubufat, agatat als «topos».

A continuació transcrivim els telégrames que ens envià desde la terra de la «paella», però en anglés, i que hem hagut de fer-nos traduir per un alumne aprofitat del Liceu Monturiol.

«València 10,45.—Arribat en bon estat, encare que un xic cansat de cames.

Evidentment a la meua edat podria tenir una posició més descansada.

Envieu xufles.

BROUBUFAT.»

«València 16,15.—Ché! fa vent! Que és ixé vent?—he preguntat a un del Grao.

—Es levante—m'ha respost parodiant a en Blasco Ibañez.

—Gracies, ché; m'en vaig al camp.

—Sou terrassà?

—No; soc inglés.

—Ah! comprenc; al camp de futbol.

—Uva!—(expressió anglesa intraduble).

—Aqui en tenim pasta de futbolistes, m'ha dit ell animant-se. Si vehéssiu quines chugáes i quines chutáes i quines passáes! En ixé deport sem dominaors.

—Hi sou molt aficionat?

—Cha hu crec! Amic i tot dels chugaors. Tracto molt amb Montes i amb Cubells (1).

—Això no vol dir res. L'entrenador del Figueres també hi tracta amb Cubells.

—Es valencià?

—No; és llauner.

(Si no m'aparto, em desmanega.)

BROUBUFAT.»

«València 20,22.—Primer partit. Un a zero, favor Unió. Entusiasme desbordant. Raurich i Colls juguen a cuít.

Envieu xufles.

BROUBUFAT.»

«València 20,10.—Segon partit. Tres a un, favor Unió. L'entusiasme segueix desbordant, i es tem una inundació.

(1) Cubells i Montes, els dos «asos del futbol valencià.

Estic desesperat: no he trobat encare Raurich i Colls.

He avisat la policia que estava en moviment cercant també a dos germans bessons, fugats del Hospici.

Els agents m'han contestat que no podien ocupar-se desseguida de la captura del porter i davanter unionistes. He demanat explicacions. El jefe m'ha dit: «Ché! a Raurich cha' el buscarem, però lo que és a l'altre tiol Vosté compendrà que avans de buscar Colls hem de trobar els «gemelos!»

Trobo que té tota la raó.

Arribaré amb els campions. Espero xufles.

BROUBUFAT.»

N. de la R.—En Broubufat arribà intacte, i ens prega anunciem que ha portat un cocò per entregar a n'en Baldirret de part d'en Garcia.

Ho fem gustosos, amb el fi de que l'interessat passi per la redacció a recollir-ne la closca.

L'esperem amb els braços oberts.

ATRACCIÓ DE FORASTERS

Ay.t. Erx.g. i C.^a

Figueres

Especialitat en futbolistes

Consultori sentimental

A Lulú.—Això que vostè em proposa, no sé fins a quin punt podria tenir èxit.

Tot depèn del estat de vostè en aqueixa qüestió.

A les quatre aborrides del mon que es firmen: Anastasia, Eufrasia, Sinforosa i Mónica.—Si un bon concell puc donar-les-hi és el següent:

De les qualitats que vostés demanen en l'home ideal pel casament i que son: jove, guapo, elegant, ric, simpàtic, i que les estimi força, facin creu i rulla sobre la segona tercera i quarta. Busquin sempre les altres, que son les que poden donar la veritable felicitat, sobretot la última que vostés han posat en darrer terme, i que és la primera de totes, la indispensable, la única que per si sola pot fer-les felices. Les altres dues, joventut i simpatia, en son un complement justíssim, però de les quals no en tindrien tampoc gran joia, si hi manqués l'estimació.

Busquin un jove que les estimi força, això sí, però no supeditin l'amor a la riquesa, ni a la guapesa, ni a l'elegancia, que moren com les flors més boniques, i passen com els temps brevíssim d'un capritxo d'istiu.

A Bertini.—Quan només es tenen setze anys, no s'ha de dur massa pressa en formalitzar les coses de la vida.

Pensi que la joventut no passa dues vegades, i que si moltes poguessin tornar a l'edat florida de vosté...

A Dubtosa.—Crèguim, desenganyi'l d'un cop, doncs quan més tardi, més esperances pot agafar ell, i més sentiment li causarà la «bola» dintre quinze dies que dintre dos.

Com no vull suposar en vosté aquest refinament de crudeltat, li recomano que si està segura de no poguer-lo estimar mai, quan més aviat s'en desfaci millor.

LA PROFESSORA MARY.

NOTA.—Enviïn les preguntes avans del diumenge anterior a la sortida del número.

Dirigir tota la correspondencia al Sr. Director de

L'AGAPITU

CIUTAT.

No's retornen els originals.

Havent-nos sigut sollicitades subscripcions per alguns llegidors, sentim no poguer-los complaure, doncs no n'admetem.

El pròxim número anirà dedicat als «Sanyors» de Figueres

Imp. J. SERRA, Caamaño, 21.—Figueres

Extens assortit en

BARRETS DE PALLA

Des de 4 pessetes

Corbates de Gran Novetat en
TRICOT-FULAR I CRESPÓ

GORRES : : : : CAMISES
PARAIGUES : : BISUTERIA

PARAROLS :=: FIGUERES

Monturiol, 9

CAFÉ - BAR

EMPORIUM

DE

N. ROGET

Les millors hores de placidesa

Gran «Terrasse» d'Istiu

Arxiu de les bones begudes

S Á N C H E Z

L'INTERPRET FIDEL
DE LA MODA

FORN BAIX, 8

FIGUERES

